

Růže na jabloni

1975-76

* * *

Zkusil jsem tě, sidžo, v sladké češtině,
a hle, co vzešlo z její a tvé krve!

Byl jsem šťasten, když mne prve
moje žena přivítala na klíně.

Sidžo, sidžo, můj šestistrunný nástroji!
Chtěl jsem lásku, ne tebe: mám obojí!

* * *

Už dávno je den. V zídce
vrátka se sama otevřela.

Na louku prší tak řídce,
ta cesta zarůst by měla.

Sednu si tady pod jabloní.
Kam bych šel? Opřu se o ni.

* * *

Modré je nebe. Nad plotem
je čistý vzduch a slunečnice.

Ach ne, já nejdu životem,
já dívám se, jak hoří svíce.

Nic tu po mně nezůstane.
Dívám se, jak plamen plane.

* * *

Někde blízko mluví voda,
o jabloň opřu se chvíličku.

Zítřka budu jinde. Škoda.
Zas jinde ulomím větvičku.

Ovoce má ještě zelené.
Na podzim – zda si vzpomene?

* * *

Plaše se mihne sýkorka,
větev drží její pád.

List padá z výhně do horka.
Proč? ptá se. Už je listopad?

Pak se prázdná větev třese.
Zmlkne pták, je ticho v lese.

* * *

Spánek mi zvolna padá na víčka,
budu spát a snad se dočkám rána.

Blesk se zavěsil na dešťová lana,
skulina vědomí je tak maličká.

Děšť a tma se v mlze ztrácí.
Usínám. V jabloni prozpěvují ptáci.

* * *

Světlo slábne. Zem se otočila
pevně a něžně kolem vlastní osy.

Do tmy svítí tichá jabloň bílá,
květ prší dolů. Jsou tam kapky rosy.

Ráno měsíc mizí v červánku.
Průvan se žene vrátky bez zámku.

* * *

Cesta mi zmizela pod nohama.
Odcházím. Les je na dosah ruky.

Vítr se napřel na pevné smrky,
jabloň tam na mezi je tak sama.

Les dostal závrať. Kdo mi poví,
co je víc? Domov, nebo bezdomoví?

* * *

Planá je třešeň, rozlomená v půli,
a přece kvete přímo na obzoru.

K patě mi postavili černou horu.
Třešničko, kde vezmu sílu a vůli?

Šumí chlum, nad ním pnou se nebesa.
Kam jít, a proč? Stojím u lesa.

* * *

Blýská se a zaburácel hrom.
Děšť se spustí každým okamžikem.

Nic. To jenom poraněný strom
sadař něžně podvazuje lýkem.

Vítr se opřel do koruny.
Na harfě duhy jsou mokré struny.

* * *

Srdce mi uletělo do keřů tam venku.
Malá loďka zraku pluje po jezeře.

Děšť vysnil náhodné perly na ty keře,
okvětní lístek mi spadl do přístěnku.

Zahrada mlčí, pták v ní teskně zpívá.
Tichá je v okně jabloň sladce křivá.

* * *

Jabloň už střásá, střásá květ,
vítr ho žene nízko při zemi.

Slyším zahradu, vidím ptačí let.
Má ruka s mízou stoupá větvemi.

Je krátká doba květu, krátká.
V zahradní zídce mlčí vrátka.

* * *

Dotknout se větru ještě naposledy,
a pak už jít, ať vane na syna!

Věčná je zeleň, táž a zas jiná,
ať někdo jiný šťasten je tedy.

Větrám a drolím se jako stěna lomu.
Zabloudil jsem v polích a chci jít domů.

* * *

Sám jsem vyšel, sám dorazím k cíli.

Budu se ohlížet, až dojdu na rozcestí?

Hmat vypadne jak písek z otevřené pěsti.
Děšť padá do věčnosti. Máš ještě chvíli.

Musíme všichni, co chceš závidět?
Na něžné ose červánků se točí svět.

* * *

Mám v dlani hrstku hlíny: to je čas!
I já bych chtěl zastavit, co není k zastavení.

Louka se vzepjala na nohách rozvichření,
u cesty jabloň. V ní visí ptačí hlas.

Jsem tady, řekni? Ptáci zpívají tak teskně!
Nebe mizí. Jezero se nedohledně leskne.

* * *

Černá je noc jak závoj mladé vdovy.
Podívej, z nebe prší copy hvězd!

Počítám, a brzy začínám se plést,
s úsměvem moudrých říkám tedy: kdo ví?

Kdo v noci bloudí v polích, čeká na nevěstu.
Luna mu ráda postříbří tu cestu.

* * *

I ve dne spím. Mlha do údolí klesla.
V noci se probouzím a bdím do svítání.

Ale mé večery mají barvu ranní!
Na nich se plavím bez pomoci vesla.

A nevím, co je: zda dnes, nebo už včera?
Dolů padá čas jak listí do jezera!

* * *

Sladký déšť si zase zašvitořil
v úzké polotmě a přikryl střechem.

Poznal jsem ho už podle dechu!
Byl tak něžný, i když mi dům bořil.

Ptáci zmlkli. Jsou v trpělivém důlku

na dlaních stromu. Déšť klepá na komůrku.

* * *

Čekal jsem spánek, ale bdění
bylo rychlejší a podalo mi dlaň.

Vysmíval jsem se mu a sočil naň,
že ztratil moc nad hlubinami dění!

Pak jsem spal, spal a mlčel raději,
o tom, že ve snu hledám naději.

* * *

Na pravém boku dosyta lenoším,
levačkou házím oknem kousky chleba.

Mám stálý plat a všechno, co je třeba,
jsem nedůvěřivý a nevěřím svým očím.

Med neschraňuju, ale teče mi ústy!
Jsem líný čmelák, chlupatý a tlustý.

* * *

Jsem člověk, jen člověk mezi lidmi.
Radost nás uchopila a po ní zloba.

Kam se poděju? Mám tedy rád oba,
a to přátelství bere všechen klid mi!

Nese mě řeka, ve které mi patří
jen odraz! Lokty peru do svých bratří.

* * *

Není důvodu, proč bych se neradoval,
a nevím také, proč hledat radost.

Životem jsem smrti učinil zadost,
a smrt? Ani ta není nová!

Slzavou pěšinkou chodíme po údolí.
Hledáme štěstí a jdeme za čímkoli.

* * *

Vítr nás žene jak mlhu nad pohořím.
Do modré propasti se sklání borovice.

I já padám dolů! Jak zapálená svíce
padám až k té mlze a tam hořím.

Vánek jasmínu mě nese na svém voru.
Nad hlavou mám jezero a pod nohama horu.

* * *

Až usnu, chci spát ve vysoké trávě,
a budu-li jinde, přeneste mne na ni!

Chci usnout v zelené nedohledné pláni
jako dnes, jenom nevzbudit se právě!

Medově zavoní v suché mezi svízel.
Nejsem víc než vrabec, který zmizel.

* * *

Ano, jsem klidný, to jen srdce
zatluče občas trochu silněji!

Jak dveře visí na své veřeji,
přůvan je někdy rozrazí prudce.

Někdo šel pryč, proč se nevrací?
Jak listy knih vítr listy obrací.

* * *

Chtěl bych poděkovat za to, že jsem prožil
až do konce den tak krásný! Jenže komu?

Kdo vzal mé srdce a do hrudi je vložil
děťátku u důlku a podzimnímu stromu?

Opřený zády, svěřím své trápení bříze.
A když se obrátím, mám obě ruce v míze!

* * *

Děšť se řine, voda sákne hlínu.
Z břehu se trhá a teče žlutý jíl.

Šel jsem po jeho stopách, blíž se naklonil
a v suchu pod trámem pak děkoval vínu.

Moře nakročilo směrem k sladkým řekám.
Před deštěm ukrytý, v hospůdce čekám.

* * *

Je ticho, ticho i ve mně. Padající list
má závratě v bezvětrí kolem lesa.

Pak přijde vánek a bude z něj čist
notový záznam o tom, kdo je sám.

V rozmoklé hlíně hoří žlutá svíce.
Dobře je a teplo u staré borovice.

* * *

Je zase ráno, zase svitla
jitřenka na pozdrav večernici!

Luna se svezla po okenici
a za záclonou malá záře svitla.

Rybář spánku už suší síť.
Štěrbinou bdění vešlo dítě.

* * *

Vtěsnat tě v pouhou růži, důvěro sladká,
to nemohu! Jsem stále s tebou, však víš.

Je tu i planá réva, která pokryla mříž,
a pěšina, která se ztratila v dech holoubátka.

Tam ztratím v nedozrálých ostružinách
i dech i vědomí i strach.

* * *

Spolu večeříme. Jak prostinká
je tvá krása: v šatech nahé tělo!

Sedíš a vzpomínáš, jak znělo
dlouze a zazvonilo o synka!

Nikdo se nedívá... Letmo do zrcadla
zpytuj své pomněnky: žádná nepovadla!

* * *

Na dlaň mi spadlo několik kapek.
Rozpršelo se a půjdu bez deštníku.

Budu se dívat, jak tančí na rybníku
dešťové kruhy a šíří hladinou zmatek.

Děravá střecha mne schová! Ze smrku
tekou mi za límec korále po krku...

* * *

Nehnal jsem nikdy srdce do zpěvu,
ne, to srdce samo poznalo zpěv!

Neveršoval jsem nikdy na nápěv
a nikdy zjara nečekal na oblevu!

Sednu si do okna, rukou podepřu bradu.
Jak líný zahradník zírám na zahradu!

* * *

Na kraji lesa sedím, mluvím s ptáky.
Už je to jen vzpomínka, pryč je léto.

Náhle procitám. Copak je to?
To na mezi bíle zavlály vlčí máky!

Protřu si oči, počkám do setmění.
Upírám oči do těch míst – nic není.

* * *

Někdy je i uprostřed plesnivých stěn
mé štěstí úplné! Světlo proniká spoře.

Ale venku, tam v přilehlém dvoře,
vytryskla lebeda a planý křen!

Slzavý kořen pevně drží v zemi,
která zkysla. Čekám, dobře je mi.

* * *

Když mne pramen zvedne vysoko,
chci zpátky dolů, neboť v křídla nevěřím.

Vím jen, že když se přiblížím ke dveřím,
najdu tam i jizbu a skulinu pro oko.

Na břehu špinavého potoka najdu sebe.
U stropu v pavučinách se klene mé nebe.

* * *

Za oknem v podkroví mám prázdné dlaně
a pohled upřený na horu do daleka.

Beru malé předměty, kladu je na ně
a prohlížím: hora na obzoru čeká!

Vycházím ze dveří a šťasten, že prší,
dlaní přikryju les v mlze na návrší.

* * *

Je ráno. Všude plno světla.
Do jabloní už napad sních.

Sype se, sype. Vítr ztich,
sýkorka na mou římsu slétla.

Tiché slunce je tak nízko!
Jsme daleko a smrt je blízko.

* * *

Ještě pořád šlapu na kaluže
a jsem šťasten, když led vydrží!

Jezírko usnulo v mělké nádrži
a rosa znehybněla na zelené stuze.

Do chladného rána vyjdu svěží.
Vztahuju ruce do ticha – sněží!

* * *

Co v srdci nosím, neptejte se mě!
Stařeček pod javorem hladí kůru.

Mlčky stojí, občas pohlédne vzhůru.
V hrudi mu vydechla celičká země!

K vlnám rybníka přisychá jinovatka.
U břehu v ledové tříšti lodička vratká.

* * *

Nad lesem zimní nebe šedne,
větev se prohne pod tíhou sněhu.

Pták letí, hledá lidskou něhu.

Vítr nás jednou všechny zvedne!

Bříza se přes mou cestu chýlí.
Na hlínu dopadl přikrov bílý.

* * *

Děťátko se směje. Vidí kosa
a římsu plnou drobných zrněk.

Uvnitř je teplo. Kouří hrnek,
na okně kvete zmrzlá rosa.

Mráz nožem zkouší útlé kmínky.
Teplo je a pěkně doma u maminky.

* * *

Kdy usnu? Kruhy na vodě
se rozprchly jak hejno ryb!

Svěřím se tedy náhodě
a budu žít a umřu líp.

Někdo už mi ty ruce zkříží.
A když ne, tím mi neublíží.

* * *

Jaro se usmálo! Tříšť na kaluži
sákne hlínu zdola: hle, jezírko lásky...

Jen ještě chvilku a uvidíš sedmikrásky
a v jívě a lopuchu vše, co nám dluží!

Louka si vytírá rosu a šeptá ze snů.
Sluníčko září do oken a vítá vesnu.

* * *

V noci se do luk zatoulal mráz.
Řekni, kde asi přespává za dne?

Stráň měla ve skrání stříbrný vlas,
teď spánky jí zlátnou a ona mládne.

V potoku víří list jak srdce člověka.
Voda se vzdouvá, bije křídly, přetéká.

* * *

Slunce otevřelo okna. Synáček
nitku zaklínadla drží ručkama.

K podlaze přilnula záře poznaná,
oči mimoděk zabloudily do hraček.

V srdci pupenu pění zelená krev.
Na dlouhou ozvěnu zní ptačí zpěv.

* * *

Jabloň žene do květu a květ
obtěžkal moje srdce. V něm ptáci

stavějí hnízda, když se jaro vrací,
a jako džbán se do něj spustil svět.

A jako v studni hluboké a jasné
je všechno spuštěno a všechno krásné.

* * *

Zkusil jsem tě na jazyku dužnatém, sladkém
něžnou modulací jabloňových plátků...

Sidžo moje, hned bych zpíval od začátku!
Jako bych se u kolébky klonil nad děťátkem.

Sidžo, sidžo, můj šestistrunný nástroji!
Doufal jsem v tebe, ne v dítě: mám obojí!